

Nr 128.

Av herr **Antonsson**, *angående skrivelse till Konungen rörande omläggning av sättet för vissa sakkunnigutredningar.*

I berättelsen om vad i rikets styrelse, sedan sista lagtima riksdags sammanträde, sig tilldragit återfinnes som vanligt förteckning över kommittéer och dylika beredningar, vilka under år 1919 eller tidigare tillatts och varit i verksamhet.

Av ifrågavarande förteckning finner man, att antalet under år 1919 arbetande »sakkunniga», »kommittéer», »kommissioner», »delegationer» m. fl. uppgår till det betydande antalet av c:a 200, varav en större del tillkommit under de tvenne sista åren. Av dessa beredningar ha icke mindre än 130 (c:a) erhållit benämningen sakkunniga.

Vid granskning av den mångfald av ärenden, som överlämnats till beredning, kan man icke värja sig från att bibringas den uppfattningen, att i många, för att icke säga de flesta, fall utredning med måhända bättre resultat, och i varje fall till betydligt lägre kostnader, skulle kunna åvägabringas antingen genom departementen och ämbetsverken enbart eller ock i mera invecklade saker med biträde av en eller högst två verkligt sakkunniga på det område utredningen gäller. Då spørsmål av mindre vanlig omfattning och innebörd föreligga, kan det nu brukliga tillvägagångssättet givetvis icke helt undvikas.

Den sakkunskap, som beståtts vissa beredningar, synes icke alltid kunnat väljas med hänsyn till den uppgift som föreläge till utredning. Att så ofta icke skett, torde säkerligen finna sin förklaring däri, att med avseende på det stora antal personer, beredningarna under nuvarande förhållanden kräva, det för regeringen icke varit möjligt uppleta tillräcklig mängd kvalificerat folk, som ansetts skickade för dylika uppdrag. Då dessutom de kostnader, som äro förknippade med det mer och mer sväl-

lande sakkunnige- och kommittéväsendet, statsverket får vidkännas, i väsentligt grad ökats, torde det vara välbetänkt att taga under allvarligt övervägande, huruvida en omläggning av utredningsarbetet jämväl i syfte att nedbringa kostnaderna vore möjlig genomföra.

Det belopp, som intill 1919 års slut av då och under året sittande utredningsnämnder av olika slag förbrukats, uppgår till den stora summan av i runt tal 9,000,000 kronor.

Med stöd av det anförda tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t taga under övervägande, huruvida departementen och ämbetsverken med biträde i vissa fall av en, högst två verkligt sakkunniga personer kunde i flertalet fall anlitas till nödvändigt utredningsarbete och därigenom åvägabringa, att särskilda sakkunniga och kommittéer mera sparsamt än f. n. behövde tillsättas.

Stockholm den 22 januari 1920.

A. Antonsson.